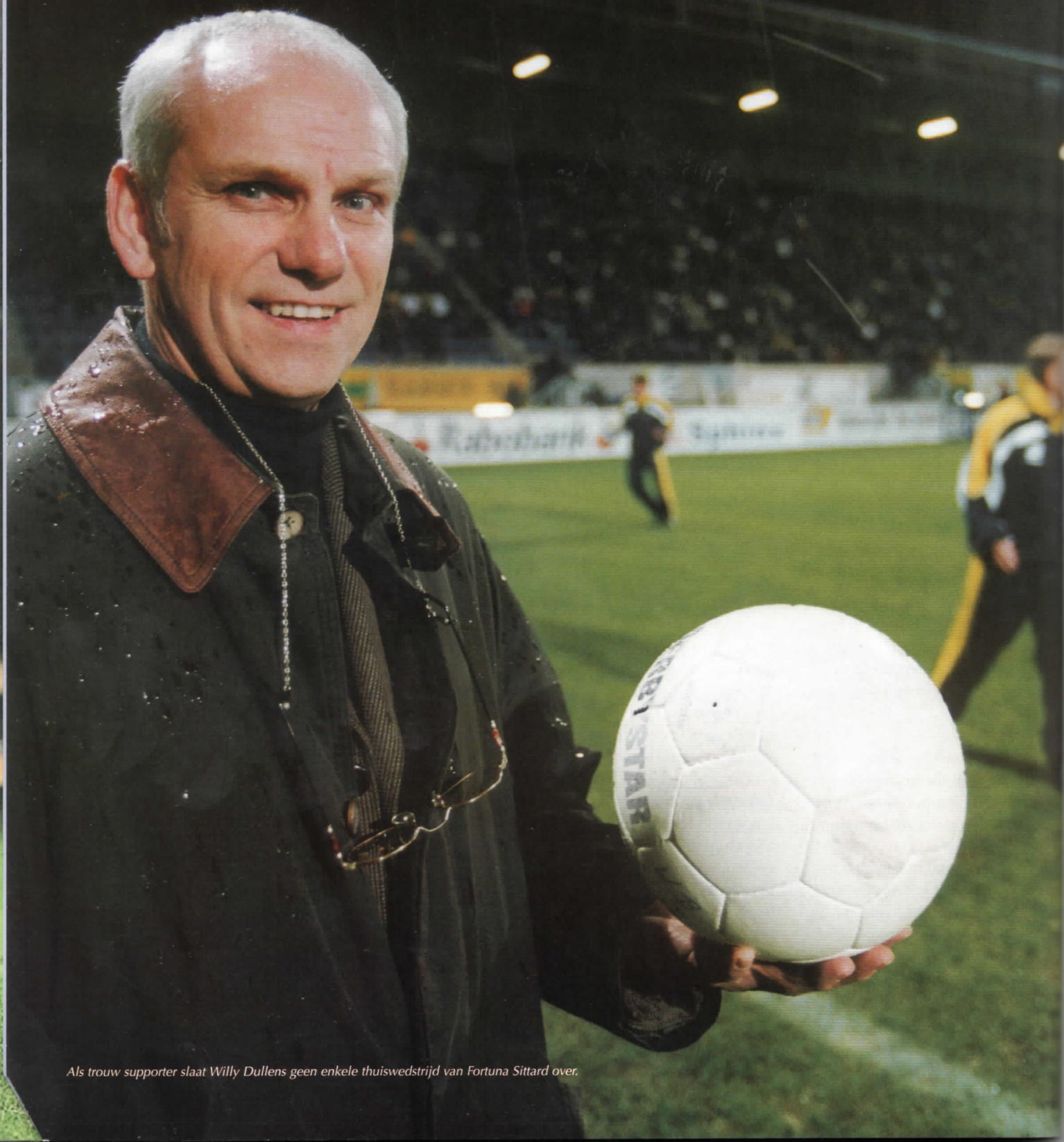

Het perfecte afscheid van Willy Dullens

Als trouw supporter slaat Willy Dullens geen enkele thuiswedstrijd van Fortuna Sittard over.

Johan Cruyff zei ooit over hem: 'Hij was technisch een betere speler dan ik.' Meer dan dertig jaar na het noodgedwongen einde van zijn loopbaan spreken de voetbalkunsten van Willy Dullens nog steeds tot de verbeelding.

21 december 1999. De Amsterdamse Arena is volgestroomd met voetballiefhebbers die nog één keer de allerbeste spelers van de eeuw in actie willen zien. Onder het selecte gezelschap voetbalgoden bevindt zich ook Willy Dullens. Twee weken eerder was bij de Sittardse kapper een uitnodigingsbrief voor het Oranje van de Eeuw in de bus gevallen, ondertekend door niemand minder dan Johan Cruyff, Ruud Krol en Frank Rijkaard. "Daar was ik ontzettend blij mee", vertelt Willy Dullens thuis in zijn woonkamer. "De wedstrijd zelf was ook onvergetelijk, ik geniet er nu nog steeds van. Toen ik het veld van de Arena opliep, kreeg ik echt kippenvel. Voor mij was dat een perfect afscheid, in een woord geweldig! Ik heb zelf maar zeven minuten meegespeeld, daarna ging het niet meer, ik was helemaal op. Een week van tevoren heb ik met Koeki Voorn, hulptrainer van Fortuna Sittard, nog twintig minuten tegen een balletje lopen trappen, maar toen bleek al dat het niet zo geweldig ging.

Het afzetten en het sprinten, dat lukt gewoon niet meer. Na de wedstrijd kon ik haast niet meer lopen." Om zijn woorden te onderstrepen, buigt Willy zijn rechterbeen met de beroemde kapotte knie. "Kijk, tot negentig graden gaat nog wel, maar ook geen millimeter verder."

Twee keer kampioen

Het verhaal van de eens zo benadigde voetballer is bekend: na zijn debuut in het Nederlands elftal op 17 april 1966 tegen België, verbaasde hij in de daaropvolgende drie interlands vriend en vijand door zijn weergaloze klasse. Met Sittardia werd hij twee keer kampioen van Nederland en in 1966 werd hij gekozen tot voetballer van het jaar. Een zware knie-operatie, waarbij zijn rechterkruisband moest

worden ingekort en beide meniscussen werden weggenomen, maakte in december 1968 een vroegtijdig einde aan zijn voetballoopbaan. Na de ingreep stelde Willy nog alles in het werk voor een comeback bij Sittardia, maar al snel bleek dat een vergeefse poging. "Tja, toen was de medische wetenschap helaas nog niet zo ver", mijmert Willy. "In de huidige tijd, met de tegenwoordige revalidatiemogelijkheden en met mijn ijzeren wil om te spelen had ik zeker wel een kans op een terugkeer gemaakt."

Ondraaglijke gedachte

Niemand die ooit zal weten tot welke wereldvoetballer Willy misschien was uitgegroeid als zijn knieën heel waren gebleven. Vooral voor de stervoetballer zelf bleek dat een ondraaglijke gedachte, maar de genadeklap kwam pas veel later. Toen Willy in 1988 thuis voor de buis Nederland Europees kampioen zag worden, raakte hij in een emotionele crisis. Willy: "Bij het zien van die beelden dacht ik: dat had jij nou ook kunnen bereiken. Mijn gemiste voetbalcarrière kwam toen weer heel sterk boven drijven, kennelijk had ik dat toch niet goed verwerkt. Ik heb toen echt een zware inzinking gehad en een half jaar niet kunnen werken. Werd ik 's nachts badend in het zweet wakker, in m'n dromen had ik comple-

Personal File

Naam: Wilhelmus Marie Dullens

Roepnaam: Willy

Leeftijd: 55

Geboren: in Urmond

Opleiding: middelbare school

Gehuwd: met Jeanny

Kinderen:

Twee dochters: Ingrid (31) cabaretière bij duo 'De Dulle Roeckers' en Evelyne (29), medewerkster in postagentschap van echtgenote Jeanny
Twee kleinzoons: Stan (van Evelyne) en Ruben (van Ingrid)

Hobby's:

duivenmelken, Fortuna Sittard, wandelen met kleinkinderen, mooiweer-fietser

Boek op nachtkastje:

Anko Nieuws (vakblad kappersbranche)

Favoriete gerecht:

mosselen

TV-programma:

actualiteiten, met name Paul Witteman

Heb me voor het laatst geërgerd aan:

voetbalvandalisme in Tilburg

opbrengst van 170.000 gulden koopt Willy een huis en begint hij later een kapperszaak. Jarenlang vermijdt de gewezen voetbalster de voetbalvelden. Totdat manager Joop Boekhorst van Fortuna Sittard hem benadert. Als scout haalt Willy later succesvolle spelers als René Maessen en Wilbert Suvrijn naar de Baandert.

Hoewel nog steeds een trouw supporter (Willy slaat geen enkele thuiswedstrijd over), is hij momenteel niet meer officieel verbonden aan de Sittardse eredivisionist.

“Maar ik zou wel weer graag iets voor Fortuna willen gaan doen. Scouten of nieuwe spelers aantrekken, iets in die geest.” Maar ook zo staat het leven van Willy nog steeds in het teken van koning voetbal. In zijn kapperszaak zijn de wedstrijden van Fortuna het gesprek van de dag. Aan de muur hangen twee kostbare herinneringen aan het Oranje van de Eeuw: een Oranje-shirt met rugnummer 7 plus een foto van Willy samen met Marco van Basten en Jan Wouters. Drie voetbalhelden onder elkaar.

Willy Dullens Stadion

Nog een grotere eer zou de leven-de voetballegende het vinden wanneer het nieuwe Fortuna-stadion, dat nog geen naam draagt, naar hem vernoemd zou worden. “Dat zou ik fantastisch vinden”, geeft Willy grif toe. “En ik weet bijna zeker dat de bestuurders van Fortuna daar net zo over denken.” Maar zoals bekend hangt daar een financieel plaatje aan. Wie zijn naam aan het nieuwe Fortuna-stadion verbonden wil zien, moet drie miljoen gulden meebrengen. Sport is een commercieel bedrijf geworden, dat snapt Willy Dullens ook wel. (JVP)

te gesprekken met Cruyff, dat soort rare dingen. Nu kan ik het gelukkig allemaal wat beter relativeren, op het ogenblik zit ik zelfs heel goed in mijn vel, maar helemaal kwijt raak je het verleden nooit.

Want vergeleken worden met Cruyff, dat is toch niet niks. In Oranje heb ik twee keer met hem samengespeeld, tegen Tsjechië en Denemarken. De vraag die toen iedereen bezighield was wie van ons beiden de betere voetballer zou worden. Zelf had ik het gevoel dat ik net zo goed, zoniet beter was dan Johan. Ik was een geweldige dribbelaar en kon, ondanks mijn 1.69 meter, ook heel goed koppen.” Hoewel één brok talent, onderwierp Willy zich dagelijks, behalve de dag vóór de wedstrijd, aan zes tot acht uur training. Maar voor perfectionist Dullens was zelfs dat nog niet genoeg. Om nog meer uit zijn frêle lijf te halen, zocht hij op zeker moment contact met Koos Sins, beter bekend als de ‘beul van het CIOS’. Bij hem onderwierp Willy zich iedere dinsdag- en donderdagochtend vijf kwartier lang aan een Spartaanse training.

Kortom, een absolute overgave die Willy bij de huidige generatie voetballers vaak mist. “Ik heb de indruk dat veel jongens het bestaan van voetbalprof te licht opvatten. Om aan de top te komen, moet je veel doen en laten. Vooral dat laatste, het laten, is voor veel spelers moeilijk. Ik zie veel profvoetballers na

de wedstrijd een pilsje pakken, eigenlijk vind ik dat niet kunnen. Alcohol vind ik gewoon niet bij een sportman passen. Als voetballer beul je je lichaam af en heb je enorm veel rust nodig. Maar ja, tegenwoordig willen ze alles, hè? Geld, auto’s, mooie dames en stappen. Nu weet ik ook wel dat de tijden zijn veranderd, maar als zwaarbetaalde voetbalprof moet je ook laten zien dat je je geld waard bent. Want de toeschouwer op de tribune, die misschien wel van een minimum inkomen moet rondkomen, heeft speciaal voor jou toch een duur kaartje gekocht. Die heeft er recht op dat de speler op het veld alles geeft, dat is wel het minste dat je kunt verlangen.”

Van Basten

Op 5 augustus 1969 werd voor Willy Dullens een benefietwedstrijd tussen Ajax en Allemania Aken gespeeld. Voor een met zestigduizend mensen volgepakt Olympisch stadion, waaronder dertienduizend Limburgse supporters, verricht de geëmotioneerde Sittardenaar samen met Johan Cruyff de aftrap. Van de

Zelf had ik het gevoel dat ik net zo goed, zoniet beter was dan Johan Cruyff. Ik was een geweldige dribbelaar en kon, ondanks mijn 1.69 meter, ook heel goed koppen.